Дівчина гірко дрібними сльозами так плаче.
Личко вродливе рум'яне і пишне дівоче
Радістю звикло, здоров'ям і щастям пишати.
Звикли всі бачить на йому розкішні троянди;
Чом же тепер се по йому, блискуча й сріблясta"
Тихо сльоза за сльозою на груди спадає?
Спершу в дівочому оці засвітить, замружить,
Око наллється все повне—й тоді вже відразу,
Наче великії перла посиплють, поллються
Чисті рясні діамантові сльози блискучі,
Слід покидаючи вогкий на пишному личку.
От вже одна покотилась і впала, неначе
Зірка, що тихо блищала на небі високім,
Потім скотилась і зникла в безмірнім блакитті.
Чом же ті сльози дрібнії спадають у неї?
Ні, не питайсь ти ніколи про це, бо відмови
Навіть вона, та, що плаче так, дати не може;
І не журись тим ніколи: як виллються сльози,—
Знову те личко здоров'ям і щастям засяє,
І розцвітуть знов на йому ті пишні троянди
Після хвилин молодого найпершого горя...

1885